

A Prelátus üzenete 2020. május 15.

Mons. Fernando Ocáriz a fennálló bezártság idején is arra hív, hogy a körülményekhez igazodó apostoli kezdeményezésekkel mutassuk meg, milyen szép Krisztus tanítványának lenni.

2020.05.14.

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Az elmúlt hetek során a számos országban fennálló bezártság

következtében előtérbe kerültek az emberi korlátaink, ám az emberi nagyság is. Tanúi lehettünk annak, hogy egy vírus mennyire ingataggá teszi az életünket, sok millió emberrel együtt az egész világon. Talán megtanultuk tudatosabban értékelni azokat a dolgokat, amelyeket azelőtt magától értetődőnek vettünk.

Imádkozzunk különösképpen az elhunytakért és a családtagjaikért, akik szerettüket az utolsó percek során sokszor nem kísérhették el jelenlétükkel. Saját bőrünkön tapasztaltuk mi is ezt a fájdalmat az Opus Dei számos tagjának a mennyei hazába távozásával, akiket most imáinkkal kísérünk.

Láttuk másfelől a nagylelkű, olykor hősieis önfeláldozását azoknak, akik pihenés nélkül dolgoztak végig kórházi műszakokat, akik az otthonukban gondoskodtak

másokról, akik végeláthatatlan órákat dolgoztak otthonról távmunkában vagy akik a közösség számára láttak el nélkülözhetetlen feladatokat, és vállalták a megfertőződés kockázatát. Az ő példájuk eszünkbe juttatja a szavakat, amelyeket Jézus mondott az apostoloknak az utolsó vacsorán: “Én mégis úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.” (Lk 22, 27)

A bezártság különleges körülményei ebben az időszakban sokakat indított arra, hogy elgondolkodjon az élete értelmén, s számos esetben felébresztette bennük a nagyobb vágyakozást Isten iránt. Talán velünk is ez történt. Ugyanakkor az, hogy nem tudunk a szokott módon a szentségekhez járulni – különösképpen az Eucharisztia és a bűnbánat szentségéhez – valószínűleg arra sarkallt bennünket, hogy egyre jobban értékeljük és vágyakozzunk

utánuk. Bárhogyan alakult is, megpróbáltunk még jobban Istenhez fordulni és másokat is közelebb vinni Hozzá. Isten számos környezetben adott erőt jelenlétével nekünk és másoknak is, hogy csatlakozzunk azokhoz, akik egyedül vannak vagy nagyon szenvednek.

Sokak kezdeményezésének köszönhetően így meg tudott valósulni a Mű képzési tevékenysége, sőt számos esetben még hatékonyabbá is válhatott a technológia adta lehetőségek által. Hálát adok Istennek a lányaim és a fiaim apostoli buzgóságáért, akik kreatívan és idejüket rászánva terjesztették Krisztus üzenetét. Nagy volt a érdeklődés és a hála sokak részéről, akik részt tudtak venni ezekben a jelen körülményehez igazodó kezdeményezésekben. Ezek a napok tágabb értelemben megmutatták nekünk, hogy a digitális eszközök a jövőben is nagy

segítségül szolgálhatnak a képzésben, amikor felmerül akadályként a távolság, a betegség, illetve további kezdeményezések is megvalósíthatóak általuk.

Természetesen ezen idő alatt nélkülöznünk kellett az emberek közelségét. Tartanunk kellett a szükséges távolságot, s ez valószínűleg mindannyiunkban felerősítette a személyes kapcsolattartás iránti vágyat sok barátunkkal és a képzési eszközök – a körök, lelkigyakorlatok, elmélkedések, testvéri beszélgetések, hittanbeli képzések területén is, amelyek lassan ismét visszaállhatnak a személyes jelenlét formájára.

Néhány héttel ezelőtt a Pápa emlékeztetett arra, utalva Jézus kapcsolatára a tanítványokkal, hogy az Egyház a családiasság útján formálódik (vö: Ferenc pápa üzenete 2020. április 17.), mivel a szentségek

révén közel állunk az Úrhoz és jelenlétünkkel a többiekhez. Ahogy néhány hónapja mondtam nektek, “a mi házaink arra szolgálnak, hogy nagy katekézist végezzenek, olyan helyé kell válniuk, ahol sokan találhatnak igazi szeretetet és megtanulnak igaz baráttá válni”. (Lelkipásztori levél, 2019. november 1., 6.p.)

Nagyon jól megértjük Jánost és Andrást, amikor azt kérdezik Jézustól: “Mester , hol lakol?” (Jn 1,38) Szükségük volt a jelenlétére, arra, hogy testközelben legyenek Krisztussal és nem csupán mások elbeszélései által ismerjék meg Őt. Jézus közelsége egyre jobban elmélyítette ezt a barátságot, arra vezette őket, hogy az egész életüket odaadják, apostolokká váljanak. Eszembe jutnak Szent Josemaría szavai: “Jézus ismeri a gyengédséget, a buzdító szavakat, a baráti választ a baráti közeledésre: milyen

csodálatosak a betániai otthonban
történő beszélgetések Lázárral,
Mártával és Máriával (Levél, 1965.
október 24, 10.p.)

Bár számos helyen az élet
fokozatosan kezd visszaállni egy
valamelyest normális rendbe, még
nem értünk az út végére. Kérjük az
Urát, adjon erőt, hogy derűsen
viseljük azokat a nehézségeket,
amelyek felmerülnek ebben az
időszakban a családjainkban, a
környezetünkben, az apostoli
munkában. Kísérjük imánkkal, és
amennyiben ez lehetséges, nyújtsunk
tevéleges segítséget annak a sok
embernek, akik különböző
országokban különösen drámai
helyzetbe kerültek.

Május hónapban és a világ helyzetére
tekintettel kérjük különösen Szűz
Mária anyai és irgalmas
közbenjárását, *Mater misericordiae*.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

Róma, 2020. május 15.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-uzenete-2020-majus-15/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-uzenete-2020-majus-15/)
(2025.08.15.)